

Bakışın hep aynı yöne odaklandığı yerde aradığımız hiçbir şey yok. Büyük anlatıların gölgesinde kalmış, dipte birikmiş, tozlanmış ama paslanmamış diri zekânın peşindeyiz biz. Zamanın eleğinden kasten düşürülenler, kenara itilenler ve sisteme dahil olmayı bizzat reddedenler burada kendine yer buluyor. Görüş alanı dışında kalan o tehlikeli bölgenin, yani Kör Nokta'nın keşif sahasındasınız artık.

Tersine bir akıntı bu. Müfredata girmeyen, akademide kafa patlatılmayan, başıbozuk veya akli gidik klasiklerin yeri. Edebiyatın bilindik kanonuna karşı açılmış bir gedik, bir Tersine-klasikler girişimi. Herkesin bir kör noktası var ve hepsi de bizim suretimizde.

H O K T A

William March, *Kötü Tohum*'u kaleme aldığı anda bir alttür şaheseri yarattığının farkında mıydı bilinmez fakat “kötücül çocuk” arketipi için öyle bir çıta koydu ki Bradbury ve King gibi bu yolun müdavimi yazarların yanına yazdırdı adını. Belki dünyayı değiştirmede ama edebiyatın derinlerinde bir dip akıntısı yarattığı şüphesiz.

Masumiyetin pembe yanaklı maskesini tek hamlede düşüren, kötülüğün genetik kodlarıyla oynayan bir roman bu. İnsan özünde iyidir tesellisine sırtını dönen saf bir dehşet. Kötülük bazen sadece var olduğu için oradadır; bu kitap da sadece varlığıyla bile bir Kör Nokta klasığı.

KÖTÜ TOHUM

William March

Özgün İsmi: The Bad Seed
© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 4
Kör Nokta - 1

İngilizce Aslından Çeviren: Burcu Denizci
Editör: Alican Saygı Ortanca
Düzeltili: Buse Olçay
Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

1. Baskı, Mart 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-92642-3-3

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt

Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSB Mah. Çevre Sosyal Tesisleri Sk.
No:3 İç Kapı No: 1B1 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0 212 628 96 00
Sertifika No: 45103

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Sertifika No: 80569
Caferaga Mah. Şifa Sk. No: 19
Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com

f @ x d t tersinekitap

info@tersinekitap.com

WILLIAM MARCH

KÖTÜ TOHUM

Çeviren: Burcu Denizci

tersine

BİR

Yazın ilerleyen günlerinde, Bayan Penmark geriye dönüp yaşananları anımsadığında, içine düştüğü durumun çözümsüzlüğünü ve o derin umutsuzluğun pençesinden kurtulamayacağını idrak ettiği anlarda, Fern İlkokulu pikniğinin yapıldığı 7 Haziran tarihi mutlu olduğu son günmüş gibi gelirdi ona; çünkü o günden sonra bir daha ne yüzü güldü ne de huzurlu hissetti.

Piknik, Pelican Koyu'ndaki eski Fern sayfiye yeri olan Benedict'in sahilinde ve meşe ağaçları arasında her yıl düzenlenen geleneksel bir etkinlikti. Cemiyette parmakla gösterilen kusursuz Fern kızları burada doğmuş, hadisesiz ve sakin yazlarını burada geçirmişlerdi. Bu eski yeri satmayı reddetmişler, kasabadaki evlerini mecburiyetten dostlarının çocukları için bir okula dönüştürdüklerinde bile burayı sevgilerinin bir nişanesi olarak sadakatle korumuşlardı. Piknik her sene haziran ayının ilk cumartesi günü yapılırdı; zira üç kız kardeşin en büyüğü olan Bayan Octavia, o gün yağmur yağsa ve piknik nihayetinde içeride yapılırsa bile, haziranın ilk cumartesi gününün istisnasız her daim güzel geçeceğine inanırdı.

“Ben küçük bir kızken, sizin yaşlarınızdayken,” derdi öğrencilerine, “Benedict'te haziran ayının ilk cumartesi günü, şartlar ne olursa olsun pikniğimizi yapardık. Akrabalarımız ve dostlarımız gelirdi, bazılarını aylardır görmemiş olurduk. Bu aslında bir çeşit kavuşmaydı; her yerden kahkahalar, heyecanlı, tatlı sesler yükselirdi. Hep birlikte güzel bir gün geçirirdik. O günlerde anlaşmazlıklar yoktu; iyi terbiye görmüş

insanların dünyasında kavga nedir bilinmez, hanımefendilerle beyefendiler birbirlerine kötü sözler söylemezdi. Kız kardeşlerim ve ben, o günleri sevgiyle ve büyük bir özlemle yâd ediyoruz.”

Tam bu noktada ortanca kız kardeş, okulun ticari işlerini yürüten, becerikli Bayan Burgess Fern araya girerdi: “O zamanlar her şey ne kadar da kolaydı; ev hizmetçilerle doluydu, herkes birbirine yardımcı olmak, birbirini hoşnut etmek için can atardı. Annem ve hizmetçilerin bir kısmı, piknikten birkaç gün önce, hatta bazen daha da erken, sezonun resmen açıldığı 1 Haziran’da arabayla Benedict’e inerlerdi; gerçi yaz kış sahilde yaşayanlara göre sezon piknikten önce başlamazdı.”

“Benedict harika bir yerdir,” dedi Bayan Claudia Fern. “Mülkümüzü Körfez tarafında Little Lost Nehri sınırlar ve şuradan körfeze dökülür.” Bayan Claudia okulda resim dersleri verdiği için istemsizce ekledi: “O noktadaki manzara, Bombois’nın o hoş nehir tasvirlerini andırır.” Öğrencilerinin bazılarının Bombois’yi tanımayabileceğini düşünerek açıklama gereği duydu: “Daha küçük gruplar için söyleyeyim, Bombois erken modern dönem bir Fransız ressamıdır. Ah, sanatındaki o bilinçli basitlikte ne *kurnazdır!* Kompozisyonu ne kadar doğru, yeşili ele alışı ne kadar yerindedir! Bombois’yi ileride daha yakından tanıyacaksınız.”

Piknikçiler uzun ve keyifli günlerine, Fern’ün şehir içindeki evinden, yani okulun kendisinden başlayacaklardı; her öğrencinin anne babasından, kendi çocuklarını en geç saat sekizde, kiralanan otobüslerin kalkacağı vakitte, okulun çimlerine getirmeleri istenmişti. Bu yüzden, geç kalmaktan ya da başkalarını bekletmekten hoşlanmayan Bayan Christine Penmark, saatini altıya kurdu; böylece sabahın olağan işlerini yapmaya ve son anda akla gelen, telahta kolayca gözden kaçabilen o acele şeyleri hatırlamaya vakti olacağını düşündü.

Saati zihnine kazımış, uykuya dalmadan önce kendi kendine, “Çalar saate bir şey olsa bile tam altıda uyanacaksın,” demişti. Ama alarm tam zamanında çaldı, o da biraz esneyerek yatağında doğruldu. Gözünü açar açmaz anladı ki bugün güzel bir gün olacaktı, tıpkı Bayan Octavia’nın vaat ettiği gibi. Lepiska, neredeyse keten rengi saçlarını geriye itti ve hiç oyalanmadan banyoya gitti; aynada kendine uzun bir an baktı, diş fırçasını gevşekçe elinde tutuyordu, sanki onunla ne yapacağına henüz karar verememiş gibiydi. Gri gözleri birbirinden epeyce ayrık ve dingindi; teni bronz ve gergindi. Günün o ilk çekingen gülümseme teşebbüsünü dudaklarına kondurdu ve aynanın karşısında böyle dururken, pencerenin dışındaki sesleri dinlemeye daldı: Uzakta çalışan bir otomobil, sessiz sokağı kaplayan her daim yeşil meşe ağaçlarındaki serçelerin cıvıltısı, bir çocuğun aniden yükselip alçalın sesi. Sonra hızla kendine geldi, yeniden her zamanki enerjisine kavuşarak banyo yaptı, giyindi ve mutfığa geçip kahvaltıyı hazırlamaya başladı.

Bir süre sonra kızını uyandırmak için odasına gitti. Oda boştu, üstelik öyle düzenliydi ki uzun zamandır kullanılmamış gibiydi. Yatak muntazaman yeniden yapılmıştı; tuvalet masası kusursuzdu, üzerindeki her şey alışıldık yerinde, her zamanki açılılarıyla duruyordu. Pencere kenarındaki masada, kızının uğraşmaktan keyif aldığı yapbozlardan biri vardı; yalnızca yarısı tamamlanmıştı. Bayan Penmark kendi kendine gülümsedi ve çocuğun banyosuna geçti. Banyo da yatak odası kadar tertipliydi; banyo havlusu kuruması için tam olması gerektiği gibi serilmişti. Christine bunları görünce tebessüm etti ve içinden şöyle geçirdi: *Böyle becerikli bir çocuğu hak edecek ne yaptım? Ben sekiz yaşındayken, doğru düzgün bir şey yapabildiğimden bile şüpheliyim.* Sonra, birbirinden farklı ağaçlardan yapılmış, karşıt renkli, eski moda zarif parkeleriyle geniş ve gösterişli hole çıktı

ve neşeyle seslendi: “Rhoda! Rhoda!... Neredesin, canım? Yoksa erkenden kalkıp hazırlandın mı?”

Çocuk, sanki kelimeleri söylemek tehlikeli bir şeymiş gibi, yavaş ve temkinli sesiyle karşılık verdi: “Buradayım,” dedi. “Burada, salondayım.”

Başkaları kızından söz ederken en çok “tuhaf” ya da “mazbut” veya “eski moda” gibi sıfatlar kullanırdı; kapı eşiğinde duran Bayan Penmark da söylenenleri onaylarcasına gülümsedi ve çocuğun dinginliğini, titizliğini, soğukkanlı kendine yeterliliğini nereden aldığını merak etti. Odaya girerken, “Saçlarını ben yardım etmeden tarayıp örebildin mi gerçekten?” dedi.

Çocuk hafifçe döndü ki annesi saçlarını kontrol edebil- sin. Saçları düz, ince telli, koyu ve donuk bir kestane rengiy- di; iki ince örgü, büyük bir titizlikle örülmüş, geriye doğru kıvrılıp iki ince cellat ilmiklerine dönmüş, sonra da iki küçük kurdele fiyonku ile sırayla tutturulmuştu. Bayan Penmark kurdeleleri dikkatle inceledi; sıkı ve sağlam bağlandıklarını görünce, dudaklarını çocuğun kahverengi kâküllerinin üstünden hafifçe öptü ve “Kahvaltı birazdan hazır olur,” dedi. “Bugün sağlam bir kahvaltı etmelisin çünkü pikniklerde öğle yemeğinin ne zaman yeneceği hiç belli olmaz.”

Rhoda masaya oturdu, yüzü ağırbaşlı bir masumiyet ifa- desine çakılıydı. Sonra kendi kendine, gizli bir düşünceye gülümser gibi oldu ve derhal sol yanağında sığ bir gamze belirdi. Çenesini indirip düşünceli bir biçimde yeniden kal- dırdı, bir kez daha gülümsedi ama bu çok hafifçe, tuhaf, te- reddütlü bir gülümsemede; bu defa dudaklarını araladı ve ön dişlerinin arasındaki o küçük, doğal boşluk göründü.

Daha bir gün önce, üst katta komşuları Bayan Monica Breedlove şöyle demişti: “Sevgili Rhoda’nın dişlerinin ara- sındaki o minicik boşluğa bayılıyorum. Nasıl desem, kâkü- lüyle, örgüleriyle ve o tek gamzesiyle Rhoda ne kadar da

eski moda bir kız çocuğu. Bana, büyükannemin gençliğindeki çocukları hatırlatıyor. Büyükannemin evinde hep hatırladığım renkli bir poster vardı, paten kayan küçük bir kızdı; ah, ne kadar kusursuz, ne kadar kendinden emin bir kızcağızdı: Uçuşan saçları, çizgili çorapları, bağcıklı botları, küçük kürk manşona uyumlu kürk bir şapkası vardı. Paten kayarken gülümsüyordu ve onun da dişlerinin arasında sevimli bir boşluk vardı. Rhoda'yı her gördüğümde o posteri hatırlıyorum.”

Birden konuşmayı kesti; acaba küçük Penmark kızına duyduğu sevginin belirleyicisi, büyükannesinin onca yıl önceki posterinin hissettirdikleri miydi? Çünkü Bayan Breedlove anlamsız düşüncelerin varlığını kabul eden bir insan değildi. Ona göre ağızdan çıkan her söz, ne kadar gelişigüzel söylene de birbiriyle bağlantılıydı; birbirine bağlanmıştı; mantıklı ve oldukça anlaşılabilir bir örüntünün parçasıydı; yeter ki başkaları ipuçlarını bulabilsin ya da maksadı bir an için görebilsin. Nihayetinde, o postere duyduğu hayranlığın, çocuga duyduğu hayranlığın kökeni olduğu sonucuna vardı. Hiç şüphesiz!... Hiç ama hiç!... Derken, birlikte yaşadığı kardeşi Emory'nin de küçük kızı en az kendisi kadar sevdiğini hatırladı. Oysa Emory'nin sevgisi, eski bir posterin çağrışımsal nihai sonucu *olamazdı* çünkü kendisinden dokuz yaş küçüktü ve Emory'nin o *eski* paten posterini görmüş olduğunu varsaymak için hiçbir sebep yoktu. Nitekim büyükanneleri Emory doğmadan iki yıl önce ölmüş, eşyaları da oraya buraya dağıtılmıştı... Öyleyse, bunun pek mümkün olmadığı açıktı; başka bir deyişle, bunu varsaymak için bir sebep yoktu. Çağrışımsal bilgelik sisteminin sandığı kadar etkili olup olmadığını merak eden Bayan Breedlove, kaygıyla kaşlarını çattı ve öylece bekledi.

Bir sabah önce, Bayan Penmark ve kızıyla birlikte Fern İlkokulu'nun kapanış töreninden dönerken bunları düşün-

müştü. Törende klasik unutkanlıkların eşlik ettiği ezberden şiirler ve metinler okunmuş, ebeveyn mendillerinin beceriksizce uzatıldığı, her zamanki okşamaların ve teselli sözlerinin takip ettiği klasik gözyaşları dökülmüştü. Ortanca kardeş Bayan Burgess Fern, onur ve adil oyun ihtiyacı üzerine beklenen konuşmasını yapmıştı; bir zamanlar Roma’da eğitim almış olan Bayan Fern’ün, bizzat kendisinin çaldığı bir arp solosu da vardı.

Bu ön hazırlıklar bittikten ve çocuk korosu okul şarkısını söyledikten sonra, sergilenen farklı üstünlüklerin ödülleri dağıtıldı. En sonda, öğrencilerin gözünde hepsinden önemli olan ödül verildi: Okul yılı boyunca el yazısında en büyük gelişmeyi gösteren çocuğa her yıl verilen altın madalya. (“Bir hanımefendinin ya da beyefendinin alameti farikası el yazısının niteliğidir,” derdi Bayan Octavia Fern sık sık. “El yazısının açıklığı, zarafeti ve inceliği, diğer tüm sınamalar sonuçsuz kaldığında bireyin gerçek karakterini ve geçmişini ortaya koyar.”)

Rhoda daha en baştan güzel yazı madalyasını istemiş, daha en baştan da onu kazanacağını düşünmüştü. Sadakatle çalışmış, dilinin ucunu dişlerinin arasından çıkarıp kalemi azimli elinde sımsıkı tutmuştu fakat işte, o güzel madalya kendisine değil, sınıfından akranı Claude Daigle adında ince yapılı, ürkek bir oğlana gitmişti.

Törenler sona erdiğinde, öğrencilerle anne babalar Fern’ün çimlerinin üzerindeki her daim yeşil meşelerin altında ağır ağır dolaşırken, Bayan Claudia yanlarına geldi, elini Rhoda’nın omzuna koydu ve “Bu yaşta böyle şeylerin çok önemli olduğunu biliyorum ama madalyayı kazanamadığın için üzülmemelisin,” dedi. “Bu yıl yarış başabaş geçti.” Sonra Bayan Breedlove’a dönerek ekledi: “Rhoda çok sıkı çalıştı; el yazısını geliştirmek için çok gayret gösterdi. Hepimiz madalyayı ne kadar istediğini biliyorduk ve ben şah-

sen kazanacağından emindim. Ama tümüyle tarafsız olan, hatta inceledikleri çalışmaların hangi çocuğa ait olduğunu bile bilmeyen jürimiz, küçük Daigle'ın, Rhoda'nınki kadar okunaklı ve derli toplu bir yazısı olmasa da, dönem boyunca en büyük *gelişmeyi* gösterdiğine karar verdi; zaten en niha-yetinde madalya gelişme için verilir.”

Christine, bir gün önce olanları, kızının yaşadığı hayal kırıklığını ve sessizliğinin nedenini hatırlayınca, “Bugün harika bir gün geçireceksin!” dedi neşeyle. “Benim yaşıma geldiğinde ve belki senin de okul pikniklerine giden küçük bir kızın olduğunda, bugünü hatırlayıp gülümseyeceksin.”

Rhoda, portakal suyunu yudumlarken annesinin sözlerini kafasında evirip çevirdi. Sonra, sanki kendisini hiç ilgilen-dirmeyen bir şeyi tekrar ediyormuş gibi, duygusuz bir sesle, “Madalyayı neden Claude Daigle'ın aldığını anlamıyorum. O madalya benimdi. Herkes bunun benim olduğunu biliyor-du,” dedi.

Christine çocuğun yanağına parmağıyla dokundu. “Böyle şeyler hepimizin başına gelir,” dedi, “ve geldiğinde de kabulleniriz. Ben senin yerinde olsam hepsini unutturdum.” Çocuğun başını kendine doğru çekti ve Rhoda da, hiçbir zaman tam olarak evcilleştirilemeyen bir hayvanın hoşgörülü ama uzak sabırla bu okşamaya boyun eğdi, sonra kâkülle-rini düzeltirken sabırsızca annesinden uzaklaştı. Düşüncesiz ya da akılsızca davrandığını hissetmiş olacak ki çabucak o yatıştırıcı gülümsemesini gösterdi; pembe, sivri dilini barda-ğına uzattı.

Christine tebessüm etti ve “Biliyorum, insanların seni elleyip muncıklamasından hoşlanmıyorsun. Özür dilerim,” dedi.

“Benimdi,” dedi Rhoda inatla. “Madalya benimdi.” Yu-varlak, açık kahverengi gözleri gerilmiş ve boyun eğmezdi. “Benimdi,” dedi. “Madalya benimdi.”

Christine iç çekip salona geçti, pencere sekisinin önünde diz çökerek ağır, eski moda panjurları geriye kaldırdı; yumuşak sabah güneşinin odayı doldurmasına izin verdi. Saat neredeyse yediydi ve sokak hızla uyanıyordu. İhtiyar Middleton ön verandasına çıktı, esnedi, göbeğini kaşdı ve temkinle eğilerek sabah gazetesini aldı; Truby ve Kunkel ailelerinin aşçıları karşıt yönlerden yaklaşarak başlarıyla selam verdiler, ellerini kaldırdılar ve neredeyse aynı anda kendi evlerinin köşelerinden dönüp gözden kayboldular; ergen bir kız, bacakları bir çocuğun çizdiği kız resmindeki çizgiler kadar biçimsiz ve neredeyse o kadar ince, atkısını başına daha sıkı doladı ve sakar, yaylana yaylana bir koşuyla otobüsüne yetti; ayak bilekleri de tıpkı pateni yeni öğrenen birinin ayak bilekleri gibi biraz içe dönüyordu...

Bayan Penmark, bu aşına şeyleri görünce salona döndü ve ortalığı toplamaya başladı. Kocasının işi onları bu kasabaya getirdiğinde, evlilikleri boyunca hep apartmanda yaşadıklarından, kendilerine ait bir müstakil ev hayali kurmuşlardı ama istedikleri gibi bir evi hemen bulamayınca, sonunda yine bir daire tutmuş, bir noktada istedikleri gibi bir evi inşa etmeye karar vermişlerdi.

Apartment binasının kendisi, ağırbaşlı bir Viktorya zarafetine sahip üç kattan mürekkepti. Kırmızı tuğladandı; küçük kuleleri, çıkma pencereleri, sivri tepeleri ve süslü yağmur olukları, etkileyici bir mimari çılgınlık içinde birbirleriyle uyumlu ve dengeliydi. Sokağın epey gerisinde, küçük doğal bir tepeceğin üzerine inşa edilmişti, etrafı çalılırla ve bakımlı bir çimenlikle çevriliydi. Bina tasarlanırken arka taraftaki arsa, bir gün apartmanda yaşayabilecek çocuklar için oyun alanı olsun diye satın alınmış, yüksek tuğla duvarla çevrilip özel bir parka dönüştürülmüştü. Penmarkları buraya çeken, büyük ama verimsiz apartmanın kendisinden çok bu oyun alanı olmuştu.